

— Ей, момчета, спите ли?

— Я си карай количката! — сепна се Борко.

— Хубаво бе, ама чорбата загорѣ! Я стани, че я разбъркай! Пъкъ и азъ съмъ гладенъ, та искамъ да си похапна малко! — добави неканениятъ гостенинъ.

Лѣтовниците зяпнаха нагоре. Борко рипна, изкочи и когато мислѣше да му се кара, че имъ прекъсва хубавата приказка, помръзна отъ страхъ. Изблещи очи. Гледаше и не вѣрваше на очитѣ си — предъ него стоеше самъ Царь Борисъ. Подъ мустачкитѣ му трепкаше блага усмивка. Сжщо такъвъ си го знаеше и Борко отъ портретитѣ.

— Прости ми, Царю! — наведе глава той.

Николчо надникна. Допре се до Борката и се притисна до него.

Борко го стисна за ржката. А когато гостенинътъ бъркаше загорѣлата чорба, той му каза:

— Виждашъ ли — това е Царътъ, дошълъ е да си сръбне отъ нашия бобъ! Чуло се чакъ до двореца, че съмъ готвилъ бобъ да си излапашъ и пръститѣ!

Въ това време Царътъ дойде при децата. Прегърна ги като добъръ баща. Бобътъ не

бѣше готовъ, та тръгнаха тримата край брѣга на рѣката да се разходятъ. Николчо и Борката бързо разправиха за дома.

— Ами за вждичаря, дето си купилъ автомобилъ! — усмихна се Царътъ.

Николчо що не си глътна езика.

— Трѣбва да е чулъ всичко! — помисли си той.

Следъ малко тримата седнаха на вечеря. Напълниха една паничка съ бѣлъ бобъ. Дадоха лъжица и на Царя, сложиха му столче.

Подиръ вечерята двамата лѣтовници изпратиха Царя до автомобиля, цѣлунаха му ржка, свалиха калпачетата си и ги дигнаха. Царската кола хукна по равното шосе, а отъ радост-